

döntött, végrehajtották a szerződés módosítást. 2001 decemberében a közgyűlés határozatot hozott a címzett támogatás (270 millió forint) visszafizetéséről és a jelenlegi épület felújításáról.

Jan Van Vaerenberg (Antwerpeni Közkönyvtárak): *A több kevesebb: a regionális megyei könyvtárak szükségessége a közkönyvtári hálózatban*

Flandriában egymillió könyvtári szolgáltató hely létezik, amiből 321 közkönyvtárként, hat tartományi könyvtárként funkcionál. A könyvtárakat kormányzati szintről irányítják, tevékenységük során tudományos segítséget is igénybe vesznek. Az 1978-as törvényt 2001 januárjában megváltoztatták, a felügyeleti szerv koordinációs feladatot kapott. Két fontos elvet érvényesítenek a flandriai könyvtárak a gyakorlatban: a kiegészíthetőség és az együttműködés elvét. A felsőbb szintű tartományi könyvtárak és az alsóbb szintű helyi könyvtárak között kölcsönös a segítségnyújtás, az együttműködés, mivel nehéz önállóan teljes ellátottságot biztosítani. A megyei könyvtárak két irányban közvetítenek: egyrészt irányítják és felügyelik a helyi könyvtárak tevékenységét, másrészt képviselik régiójukat a nemzeti könyvtári hálózatban. A rendszer hatékonyságát a könyvtárak együttműködése, kölcsönös bizalma és fegyelmezett munkája biztosítja. Mindez költségvetési megtakarításhoz és a szolgáltatások teljesebbé tételéhez vezet. Több könyvtár együttműködve és kiegészítve egymást kevesebb munkával többet nyújt.

Margaret Keeling (Essex Megyei Könyvtár): *Modernizáció vagy változás (Essex megye könyvtárügyéről)*

A megyei könyvtárak közvetlen segítséget és támogatást (szolgáltatást is) nyújtanak a helyi könyvtáraknak, ez régiós kötelezettségük, melyről az 1965-ös könyvtári törvény rendelkezik. Az együttműködés közművelődési könyvtárak, egyházi, alapítványi, iskolai, magánkönyvtárak, múzeumok és levéltárak között valósul meg. A koordináció feladatát egy regionális ügynökség látja el, amely az együttműködési koncepció kereteit tartalommal tölti meg. Az együttműködés célja: megismertetni, elfogadtatni, tudatosítani az informálódási lehetőségeket, biztosítva ezzel a társadalmi egyenlőséget és felemelkedést. Ebbe a hálózatba elsőként az iskolai könyvtárak integrálódtak. Essex megye könyvtárai, hogy a

szolgáltatások hatékonyságát növeljék, az olvasók szolgáltatásokkal kapcsolatos visszajelzéseit felhasználják az innováció során.

Iolanda Fernandez (Európai Bizottság, Regionális Politikai Főigazgatóság, Információs Központ): *A könyvtárak számára elérhető közösségi információs források a tagállamokban és a tagjelölt országokban: Európai Információs Pontok*

Az ECLAS (European Commission Libraries Catalogue) az Európai Bizottság könyvtári katalógusa, mely szabadon hozzáférhető bibliográfiai adatbázis az Európa-szerveren (<http://europa.eu.int/eclas>). Az Európai Közösség könyvtárai együttműködve építik a katalógust, amely kétszázezer, az Európa tárgykörébe tartozó rekordot tartalmaz, s évente tizenötezer új rekorddal gyarapodik. A bibliográfiai adatok MARC 21 formátumban vannak katalogizálva, és egy kétnyelvű (francia és angol) ECLAS teaurusz segítségével indexelve. A katalógusban az Európai Unió tizenegy hivatalos nyelvén lehet keresni. Az on-line elektronikus források elérhetőségének növekedésével most már katalogizálja az európai integrációt érintő internetes forrásokat (több mint ötezer elérhetőség). A bibliográfiai rekordok ezen tételek számára hyperlinkeket tartalmaznak, amelyek hozzáférést biztosítanak az elektronikus dokumentumokhoz. Az Európai Közösség törvényhozásáról három forrásból tájékozódhatunk. A regionális politika 1988-tól 1997-ig hozzáférhető nyomtatott formában, 1952 óta az összes hivatalos nyelven mikrofilmen, s végül elektronikus formában, Eur-lex néven (<http://europa.eu.int/eur-lex/en/index.html>).

Benyó Barbara

Vége van az olvasás évének?

Olvasás napja a celdömölki Kresznerics Ferenc Könyvtárban

Szükségesnek láttuk, hogy megadjuk a módját a könyvtárunkban a 2001. január 22-étől, a magyar kultúra napjától 2002. május 25-éig, az olvasás napjáig tartó *olvasás éve* programsorozat bezárásának. A mérleg megvonásához az MKE Vas Megyei Szervezetével és a Kemenesalja Berzsényi Asztaltársasággal együttműködve meghívtuk a megye könyvtárosait és a város is-

koláinak tanárait, különös tekintettel azokra, akik partnereink voltak ebben az időszakban. A beszélgetés az olvasás múltjáról, jelenéről és jövőjéről folyt.

Dr. Tóth Gyula (Berzsenyi Dániel Főiskola Könyvtár- Információtudományi Tanszék, Szombathely) javasolta a műhelybeszélgetés közös főcíméül a jogos kérdést: *Vége van az olvasás évének?* A kérdés természetesen provokatív, és természetesen mindjárt érezzük benne a választ: az olvasás évének nincs vége! Hogy miért nem, arra volt válasz az előadása, amelynek a címe önmagában is olvasás, illetve szövegértési feladvány: *(Az) olvasástörténet(i) üzenete(i)k. Az olvasástörténet üzenete* az olvasás rangemelésére, az *Olvasástörténeti üzenetek* pedig az olvasással szerzett tapasztalatok sokoldalú használhatóságára utal. Az olvasástörténet tanulmányozása a jövő számára szolgál tanulsággal, az olvasástudomány pedig a történeti tapasztalatok felhasználásában lenne nélkülözhetetlen.

Kifejtette, hogy az olvasás nem egyszerűen az írás vonzata és következménye, hanem önmagában is megálló, vizsgálható, tanulmányozható emberi cselekvés és társadalmi jelenség. Az olvasástörténet olyan fogalmaival ismerkedhettünk meg, mint az 'olvasásbeliség', melynek vizsgálata hozzájárulhat mind az emberi kultúra múltjának, mind jelen trendjeinek megismeréséhez. Majd szó esett a 'könyvbeliség' és a 'könyvtárbeliség' fogalmáról, e fogalmak egymáshoz való viszonyáról.

Az olvasásmódok változásait történetiségében elemezve beszélt a hangos olvasástól a csendes olvasás kialakulásáig vezető útról, az olvasás intenzívől extenzívvé válásáról.

Az olvasás forradalmi tükrében az olvasástanítás aktuális kérdéseivel szembesítette a hallgatóságot:

– Mennyiféle olvasásra kellene a gyereket megtanítani?

– Melyik iskolában tanítják a számítógépes olvasást?

– A tudás társadalma felé haladva pont a fejlett társadalmakban növekszik a funkcionális analfabéták száma. Ezek szerint nincs mindenkinek szüksége az írni-olvasni tudásra.

– Kinek mi a felelőssége az olvasástanításban? „Minden tantárgyat másképp kell olvasni, minden pedagógusnak kutya kötelessége megtanítani olvasni a saját tantárgyát!”

Az 'olvasásbeliség' törvényszerűségei arra figyelmeztetnek, hogy egy-egy új kommunikációs móddal a korábbiak nem válnak feleslegessé, mind élnek napjainkig. Mindet meg kell tanulni, hogy mindig azt a módot alkalmazhassuk, amely a legcélravezetőbb.

A másik fontos törvényszerűség az olvasási technika elsajátítása során jelentkezik. E folyamatban minden egyes ember viharos gyorsasággal áthalad azokon a fázisokon, amelyek az egész emberiség fejlődését kísérték.

Az olvasásnak az írásbeliséggel megegyező szerepe van, ugyanolyan alkotási folyamat, mint az írás. Aki olvas, építkezik is. A különböző olvasatok száma meghaladja az azt generáló szöveget. „Ilyen módon minden egyes szövegnek akár $1+x$ olvasata is lehet, amelyben x egyenlő az olvasatok számával, sőt felolvasás esetén ez még szorozható y -nal, melyben az $y=a$ hallgatók számával, vagyis a képlet:

$$1+ x \cdot y.”$$

Pápayné Kemenczey Judit (Szent István Egyetem Jászberényi Főiskolai Kar) a 10–14 éves korosztály vallomásai alapján az olvasás jövőjét kutatta. A közelmúltban végzett olvasásszociológiai vizsgálathoz a Verseyhy Ferenc nyelvvelő verseny közel nyolcszáz pályaművét dolgozta fel. Vizsgálta az első olvasmányélmény hatását. A tanulók dolgozatai meghitt, bensőséges szülő-gyerek kapcsolatról tettek tanúbizonyosságot. Első olvasmányélményeiket szívből jövő adományként élték meg, melyben a mesélőnek (apa, anya vagy nagyszülő) is fontos volt a szeretetteljes történet.

A leírásokból nyomon követhetők az olvasáslélektan fejezetei: az, amikor a könyv még maga a játék, a képről mesélés, a tartalom fokozatos felfedezése (népmese, állatmese, mondóka, vers stb.), az első ismeretterjesztő könyvvel (pl. Tesz-vesz város) való találkozás. Jellemző a mohó tudásvágy jelentkezése, a mesék, a gyermek és a mesélő intenzív érzelmi kapcsolata, a mese feszültségoldó szerepe.

Az a következtetés vonható le, hogy itt még nincs baj, a szülő és az óvoda egyaránt részt vesz a mesélés, az olvasás megszerettetésében. Iskolás korra azonban valahogy csökken az érdeklődés. A hiba feltehetően az oktatásban, az olvasástanításban keresendő, és a felsőfokú képzésben, ahol valahogy kimarad a gyermekirodalom tanítása. A gyerekek szóértési, szövegértési

gondokkal küzdenek. A szerzett ismereteket nem képesek szintetizálni (többkönyvű oktatás!). A mohó tudásvágy falakba ütközik. Az egyik gyerek így írt: „Nem tudtam egyszerre olvasni, megérteni és beleképzelni magam.”

A kötelező olvasmányok kiválasztása és feldolgozása is buktatója az olvasás megszerettetésének. Nem feldolgozni, hanem megbeszélni kell, a véleményeket szembesíteni egymással – vallja az előadó.

Az első olvasmányélmények esetében csak igen kevés alkalommal említik a gyerekek ajánlóként a pedagógust vagy a könyvtárost.

A másik vizsgálat arra irányult, hogy miről olvasnának szívesen a gyerekek. Gyakran szerepelt a halál, a magányosság motívuma, az erőszak, a durvaság, az agresszió, a félelem a bizonytalanságtól, a szülők válása.

A gyerekek növekedésével sajnos csökken az olvasás iránti érdeklődésük, pedig a szépirodalom személyiségformáló hatásáról nem szabad lemondani. A család egyre kisebb részt vállal az olvasás megszerettetésében, ennek számos oka van. Az olvasás jövője egyre inkább a pedagógus kezében van, de fontos szerepet kap a gyermekkönyvtáros is.

Pápayné Kemenczey Judit előadásában, mely komoly, aktuális problémákat vetett fel, nemcsak az olvasás jövője feletti aggodás kapott hangot, hanem egy összetettebb társadalmi, szociális probléma is, a felelősségérzet hiánya a felnőttek társadalmában és a családban.

A vendégeket követően mi, házigazdák kapunk szót. Megvontuk szerteágazó olvasás évi „akcióink” mérlegét. Jó szívvel és lelkesedéssel csatlakoztunk „az egész nemzetnek szóló programhoz” (az MKE Olvasószolgálati Szekció felhívása, 2000 októbere), mert úgy gondoltuk, ezzel nagyobb

Dr. Tóth Gyula

figyelmet kapnak a könyvtárak által nyújtott lehetőségek.

Tehát mit tettünk mi az olvasás évében, és milyen eredménnyel?

Könyvtárunkban hagyományai vannak a műveltség megszerzését, bővítését támogató folyamatoknak, amelyekhez illesztettük, illetve amelyekre építettük programjainkat.

Célunk az volt, hogy növeljük a könyvtár vonzáskörzetében élő emberek, a gyakorló és potenciális könyvtárhasználók (gyerekek és felnőttek) olvasási kedvét.

A következő programokat állítottuk össze:

1. A gyermekkönyvtár ajánlatai
  - 1.1. Legyél Te is mesemondó!
  - 1.2. Olvassunk jó könyveket!
  - 1.3. Rajzpályázat: illusztráció készítése olvasmányélményhez
2. Előadássorozat a felnőtteknek könyvajánlással
3. Felolvasás az idősek napközijében
4. Alkalmi rendezvények (Gyermekkönyvtárak az ezredfordulón, Kresznerics-verseny)

A programokhoz sikerült anyagi forrásokhoz jutnunk, elsősorban a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériumától, a Nemzeti Kulturális Alapprogramtól, a fenntartótól, de támogatást kaptunk a Vas Megyei Közgyűléstől és a Berzsenyi Dániel Megyei Könyvtártól is.

Gyermekeknek ajánlottuk, hogy *legyenek ők is mesemondók*.

A programban együttműködők – a könyvtár, a Celldömölki Városi Televízió, a helyi általános iskolák és gimnázium – megállapodást kötöttek, amelyben megfogalmazták alapelveiket:

– Az olvasási szokásokat gyermekkorban kell kialakítani.

Pálfalvi Dorttya meseszínházi író

– Az olvasás a szórakozás egyik formája is lehet.

– A helyi televízió biztosítja a széles nyilvánosságot, és ezzel elérhető a család, amelyben a gyerek szokásai kialakulnak.

– A városi híradóban szereplő gyermek közvetlen környezete (család, rokonok, barátok) figyelmét az olvasás évére irányítja, ugyanakkor a helyi közélet eseményeire is. Mindkettő iránt növekedhet az érdeklődés.

A rendezők felhívással fordultak a mesét kedvelő és olvasni szerető gyerekekhez, hogy legyenek mesemondók a városi televízióban. A felvételekre kedvenc meséik felolvasásával jelentkezettek. A legszebben felolvasó gyerekek hétről-hétre a városi híradó mesemondó műsorában szerepelhettek (egy-egy adást háromszor ismételték, így növekedhetett a nézőszám).

A folyamat 2001 februárjától 2002 májusáig tartott. A felolvasások, a felvételek természetesen mindig könyvtári környezetben zajlottak. Kedvcsináló gyanánt az első hónapban óvónőt kértünk fel mesélésre. Február végére iskolája közvetítésével 116 tanuló jelentette be részvételi szándékát. Ezt követően öt felolvasó délután volt márciusban. A nyilvánosság előtt lezajlott felolvasásokon a tévészereplésre kiválasztott gyerekek száma végül 64 maradt.

A gyerekek jutalomkönyveket kaptak olvasás éve ex libris-szel, amelyről a könyvtár és a városi tévé felváltva gondoskodott.

Eredménynek tekintjük, hogy a gyerekek valóban olvastak, válogattak, keresték a személyiségükhöz illő mesét, odafigyeltek egymásra, mind a meghallgatások, mind a felvételek jó hangulatban zajlottak le, majd bizonyára megnézték a helyi tévé adását, hatott a nyilvánosság ereje, a köztudatba beépült az olvasás éve. Talán megfogalmazódott az is, hogy olvasni és azt hallgatni is élmény. A szervezők úgy döntöttek, hogy lesz folytatás, ha nem is pontosan ebben a formában.

„Az olvasás művészetének első alaptörvénye: *olvassunk jó könyveket!*” – írta Benedek Marcell. Ezzel a mottóval indítottuk a másik gyermekkönyvtári programunkat. Az ifjúsági és gyermekirodalom „fontos” könyveit ajánlottuk elolvasásra, a jegyzéket *dr. Tóth Gyuláné*, a BDF Központi Könyvtára igazgatója, egyben a gyermekirodalom főiskolai előadója javaslata alapján állítottuk össze. Célunk az volt, hogy a gyerekek megszívleljék Móra Ferenc gondolatait:

„Nem fecske módra kell átsurranni a könyvön. Meg is kell abban merülni.”

A program 2001 októberében kezdődött *dr. Tóth Gyuláné Könyvek és tapasztalatok együtt alakítják a lelket. Az olvasásra nevelés felelőssége* című előadásával, amelyre meghívtuk a város öt oktatási intézményének magyartanárait, iskolai könyvtárosait, mindazokat, akikben együttműködő partnereket reméltünk.

A 2001 októberétől 2002. április 30-áig tartó időszakban hét könyvet kellett elolvasni (ebből négyet a jegyzékről), az olvasottakról pedig szubjektív olvasónaplót készíteni. Nem elemzéseket vártunk, hanem gondolatokat, saját véleményt, kedvenc vagy éppen nem szimpatikus regényhős bemutatását, idézeteket, annak a megfogalmazását, hogy kinek és miért ajánlaná elolvasásra a könyvet. Azok számára, akik gondolataikat képi formában tudják megjeleníteni, rajzpályázatot hirdettünk.

A helyi iskoláknak írtuk ki a pályázatot, és igyekeztünk érdekeltté tenni őket a mozgósításban. Az iskoláknak városunk önkormányzata (a tanulói létszámhoz viszonyított részvétel arányában) az iskolai könyvtár állományának gyarapítására ötven-, negyven-, illetve harmincezer forintos keretösszeget ajánlott fel. Nemcsak a közösséget díjaztuk, hanem az egyéni munkákat is. Végül több első, második és harmadik egyéni díjat adhattunk át az olvasás napja délutánján: könyveket, hátizsákokat, valamint az e nap emlékére készített, személyre szóló oklevelet. (Különben is végig ügyeltünk programjaink arculatának egységes megjelenítésére.)

Az eredmények nem az elvárásaink szerint alakultak. A programban mindössze a város tanulóinak 7,6 százaléka őrizte meg kitartását, 1500 tanulóból 114, és ha azt vesszük, hogy ebből mindössze hatvanan tettek eleget a havi egy könyv elolvasásának, akkor nem örülni kell, hanem nagyon is elgondolkodni, és keresni az okokat.

A közösségi díjból csak az elsőt osztottuk ki, amelyet a Szent Benedek Katolikus Általános Iskola nyert el, a 155 tanulót számláló kis iskola tanulóinak 25 százaléka, 39 gyerek kitartását a dokumentumbeszerzési keret 50 ezer forintos emelésével jutalmazta az önkormányzat.

Beleznainé Lukács Erzsébet gyermekkönyvtáros szerint a tanároktól függött, hogy melyik iskolából hányan és melyik kiírásra neveztek. A

módon kötöttük össze, miközben az olvasás fontosságára kívántuk felhívni közönségünk figyelmét: Az előadót felkértük, hogy olvasson fel kedvenc olvasmányából vagy az őt jelenleg legjobban foglalkoztató műből néhány gondolatot. Rövid címjegyzéket, könyvajánlást kértünk azokról a könyvekről, tanulmányokról, amelyeket érdemes elolvasni. Vendégünk meghatározó olvasmányélményét a meghívón is feltüntettük, amennyiben megkaptuk a címét.

Szent Benedek iskolából irodalmi pályázatok érkeztek. A Gáyer Iskola 4. b osztályosai a napközis foglalkozás keretében rendszeresen jelentek, *Berzsenyi Lilla* tanárnő vezetésével. Ebből az osztályból heten pályáztak, s közülük került ki az egyik első díjas. Egyébként a gyakorlat inkább az volt, hogy a gyerekek egyénileg jöttek a könyvtárba.

Mit olvastak a gyerekek? A legnépszerűbbek a Harry Potter-könyvek voltak, és nagyon sokan választották Louis Sachar, Lois Lowry, Jacqueline Wilson műveit. Népszerű volt még Lakner könyve, az *Édes mostoha*, Békés Pál *A Félőrlény* című műve, Kosztolányi *Aranysárkánya* és *Pacsirtája*, Tamási Áron *Magyari rózsafa* című kötete stb.

Pályázatunk eredményeként megnőtt a szépirodalmat olvasók száma. Az akció meghirdetése előtt két-három fiú olvasott rendszeresen szépirodalmi alkotásokat, most nyolc-tíz van. A lányoknál ez a szám magasabb volt, körülbelül húszan kölcsönöztek rendszeresen szépirodalmat, most nagyjából ötvenen.

Felnőtt olvasóinknak *olvasmányajánló előadássorozatot* szerveztünk. A könyvtár, valamint irodalom- és művészetbarátokból álló civil szervezete, a Kemenesaljai Berzsenyi Asztaltársaság több mint 13 éves együttműködésére alapozott, tartalmában inkább az aktualitásokhoz, évfordulókhoz, helyi eseményekhez kötődő laza előadássorozatát az olvasás éve jelyében a következő

Az olvasás évét 2001. január 22-én, a magyar kultúra napján indítottuk útjára, az előadássorozat első vendége *dr. Hermann Róbert* történész volt, aki *A szabadságharc emlékirat-irodalma* címmel tartott élvezetes, humorral fűszerezett előadást. Kedves olvasmányélményei közül az 1848/49-es szabadságharcról szóló két történelmi regényt ajánlott a hallgatóság figyelmébe. Ezt követően havonta írókkal, költőkkel, előadóművészekkel, szociológusokkal és más neves közéleti személyiségekkel találkozhattak olvasóink. Nemcsak a könyves szakma művelőinek véleményére voltunk kíváncsiak. Érdekes volt hallgatni *dr. Papp Beatrix* kardiológust, aki *Új szellemi diéta – Olvasás és egészség* című előadásában kifejtette, hogy a gondolkodásunkra kiható ismereteink miatt szellemiekben is diétára szorulunk, azaz nem mindegy, hogy mit olvasunk. Az általa ajánlott művek az emberek önmagukba vetett hitét erősítik, optimizmust sugallnak.

Eredményként könyvelhetjük el a rendszeresen visszatérő közönséget. Azt nem igazán tapasztalhattuk, hogy az ajánlott mű iránt megnőtt volna az érdeklődés, de a könyvvásárlásra, dedikációra volt igény. Szinte minden alkalommal elfogyott az a tizenöt-húsz könyv, amelyet az összejöveteleken árusítottunk, sőt előfordult hogy utólag még be kellett szereznünk néhány kötetet.

Ősztől heti rendszerességgel félórás *felolvasást tartottunk az idősök napközijében*. A könyvtárosok felváltva tettek eleget a felajánlásnak.

Szomju Lászlóné, a felnőtt olvasószolgálat vezetője tartotta a kapcsolatot az intézet vezetőjével, hogy a program életben maradjon. Szellemi izgalmat jelentett nekünk, könyvtárosoknak, hogy mit is válasszunk, milyen jellegű novellát olvassunk fel. Szerény közreműködésünkkel sikerült egy kis változatosságot vinni az idősek klubjának programjaiba, hálás közönségre találtunk a nyugdíjasokban. Természetesen szeptembertől folytatjuk a felolvasásokat.

A túloldalon: a rendezvény közönsége (könyvtárosok, tanárok).

Fent: Pápayné Kemenczey Judit

Alkalmi rendezvényeinken is módját találtuk annak, hogy az olvasás éve szóba kerüljön. Egyértelműen ilyen volt az MKE Vas Megyei Szervezetével közösen rendezett, *Gyermekkönyvtárak az ezredfordulón* címmel megtartott regionális szakmai tanácskozás a múlt év tavaszán, és ilyenek voltak a város magyartanárainak munkaközösségében szervezett programjaink. A Kresznerics Ferenc országos anyanyelvi verseny egyik szóbeli feladata arra a kérdésre kereste választ, hogy mit tartanak a 14 éves gyerekek az olvasásról. A közhelyes válaszok mellett eredeti gondolatokat is hallhattunk. „Nem lesz addig szegett szárnyú madár a költészet, amíg olyan lelkek vannak, mint a nagymamám”- vallotta hittelt az egyik gyerek, akinek rendszeresen verset olvas fel és ír a nagymamája. A honismereti munkaközösségünkben is két alkalommal olvas-

tak fel egymásnak kedves verseikből a csoport tagjai.

Olvasás évi statisztikánkban az olvasás napjával együtt 55 rendezvényt regisztrálhattunk 2435 résztvevővel. Nem kell mondanom, hogy ez a – lehetőségeinkhez mérten – sokrétű próbálkozás mennyi munkával és kiadással járt (ez utóbbihoz sikerült pályázat útján forrásokhoz jutnunk).

Sokszor felmerült a kérdés, érdemes-e, több lett-e számottevően a könyvbarátok, könyvtárhasználók száma. A statisztikai adatok továbbra is csökkenő tendenciát mutatnak, jó esetben stagnálnak. A hozzánk hűséges könyvtárhasználóknak azonban sok emlékezetes élményt nyújtottunk, és ez is valami. Meg kell őket becsülni!

Dr. Bellérné Horváth Cecília

A Könyvtári Levelező/lap 2002. évi 5.számában a Könyvkereső szolgáltatásait ismertető cikk alján megjelent táblázat az előző évi adatokat tartalmazta. Az alábbiakban közöljük a cég mai adatait is bemutató, összehasonlító táblázatot.

A Könyvkereső Kft összehasonlító adatai	2001. június	2002. június
Rendszerben lévő könyvcímek száma	72 000	78 000
Keresési lehetőségek	Bibliográfiai adatok, elérési adatok, kulcsszó, tárgyszó	Bibliográfiai adatok, elérési adatok, kulcsszó, tárgyszó
Fordítások adatbázisban lévő tételek száma	6000	6200
Átlagos napi látogatottság	350	1000
Átlagos napi megrendelések száma	100	150
Átlagos napi megrendelők száma	30	50
On-line kereskedelem kategóriában elért helyezés (TOP1000.hu)	9.	2-3.
Könyv kategóriában elért minősítés (Legjobb lap.hu)	***** (maximum)	***** (maximum)
Internetes cím	www.konyvkereso.hu	